

Rönnblod del 1 - Forsens Man

Prolog - Aurélia

En vit korp lät vindarna leda den ovanför granarnas gröna kronor. Där nedanför, genom den täta skogens skyddande famn, sprang en flicka längs osynliga stigar. Snabbare, snabbare, snabbare med hennes vita kjol fladdrande runt benen. Lungor brände, hjärtat bankade i takt till de kvicka tysta stegen. Bakom henne dundrade två beväpnade män över marken.

Aurélia hörde korpens varnande skri från midnatts ljusa himlen. Skogen och dess varelser höll andan. Den täta skogen höll sig ur Aurélias väg där hon rusade fram. Bakom sig hörde hon männens tunga andetag sacka efter, skogen var inte lika tillmötesgående mot dessa två främmande inkräktare. Hon pressade sig framåt trots att lungorna skrek efter syre. Sicksackade sig smidigt fram mellan träden för att förvirra bort männen.

“Varför denna otur?” Aurélia svor för sig själv. Hur lyckades hon utsätta sig för en situation där hon jagas av två Blodbjörnar! Blodets Björnar. En armé tränade och formade till att slåss utan ånger med en björns styrka ingöt de skräck i Sunnadiz invånare. Ingen ville stå öga mot öga mot en Blodbjörn. Än mindre två. Tankarna vandrade tillbaka till nattens händelser, Aurélia hade som vanligt tagit en av sina nattliga skogs promenader. Över älven och djupare in i skogen hade hon vandrat tills hon hört röster, där hon försiktigt smugit sig fram tills hon sett en samling människor i mörka huvor som dolde deras ansikten. Rösterna var som ett tyst sorl bland nattens ljud. Knakande ljud hade brutit nattens sorl. Kvistar som knäcktes. Som med vinden spreds samlingen tyst åt olika håll och försvann in i skogen. Inte förrän då såg Aurélia varför de flydde. Smygande Blodbjörnar. Två fick syn på henne och innan hon visste ordet av var hon på flykt från rikets mest skräckinjagande väktare.

Tillbaka i verkligheten lät hon benen bära över den fuktiga bomulls mjuka mossan som dämpade ljudet av stegen. Aurélia sprang uppför en dalgång och var nu på väg neråt mot forsens brusande. Vid det här laget hade Blodbjörnarna för länge sedan tappat bort flickan de tagit upp sin jakt på. Hon hade haft tur att de två väktarna var unga och oerfarna för skogens makt men hon tänkte inte luras till att stanna upp i tron att hon var i säkerhet. Därav fortsatte hon i stadig takt.

Ljudet av det forsande vattnet slungas mot stenarna nådde henne innan den breda vårfloden hamnade i hennes blickfång. Trots den stickade tröjan kröp älvens stigande kyla in under huden.

Hon stannade upp ovanför Maraforsen och spanade ut över älven. Precis vid forsens start fanns en gammal stenbro, en föregångare till den nya bron längre nedströms. Aurélia ville inte riskera att bli sedd på den stora byabron som ledde över till hennes hemgård. Så ja, stenbron fick det bli. För den ovane innebar stenbron livsfara nu när vårfloden i sin starka kraft bredde sig ut över stenarna men Aurélia var inte oerfaren. Här över hade hon sprungit sedan barnsben. Varenda ojämnheter kände hon till.

Med beslutsamma steg tog hon en sten i taget. Vattnet bet och rev över fötterna, vaderna värkte av kylan. Aurélia var så fokuserad på stenarna framför sig att hon inte la märke till stocken som slungades upp av strömmarna in i fötterna. Med hjärtat i halsgropen skrek hon ut i nattluften och grep efter osynliga händer innan hon föll ner i forsen. Ner i forsens virvlande vatten som drog och slet i hennes kropp.

Fram och tillbaka slungades hon mot de stenarna som slipats av vattnets starka krafter sedan urminnes tider. Febrilt kämpade hon för sitt liv men stenarna var för hala för att få grepp om och strömmarna för kraftfulla. Det fanns ingen möjlighet att ta sig upp. I förtvivlan försökte hon hålla huvudet ovan ytan. Huden slets sönder medan forsen tog henne neråt. Rädslan kom krypandes, skulle hon gå samma öde till mötes som hennes mamma? Skulle hon drunkna?

Huvudet dunkade efter en smäll mot en sten, eller var det av syrebrist? Aurélia visste inte längre vad som var upp eller ner. Kroppen blev bortdomnad och tung av kylan. Rörelserna blev segare. *“Var det lönt att kämpa?”* Tänkte Aurélia medan strömmarna drog henne djupare och djupare. *“Ett andetag och vattnet skulle dansa in i lungorna. Hur skulle det kännas? Att dö vore väl inte så farligt?”* Det var länge sedan hon sett en mening med sitt liv. Hon minns inte ens hur det var att vara lycklig. Mörkret inom henne förgiftade själen, seg som sirap vägrade det att lämna sinnet.

Med en sista blick såg hon upp mot den vita korpen som svävade i förtvivlan ovanför ytan. Därefter blundade hon och öppnade munnen för att ta ett andetag.

Kapitel 1 - Dax

Mitt i den brusande Maraforsens framfart satt Dax med en kniv och täljde fram en korp av gammal drivved. Ett tidsfördriv han lärt sig för en evighet sedan. Han sneglade upp mot den ljusa midnatts himlen. Suckande vände han sig till sitt arbete. Han saknade stjärnorna. Att leva i en evighet. Det hade han lärt sig acceptera tidigt i sitt väsenform men midnattssolens tid var värst. Evigheten var mer påtaglig, timmarna på dygnet flöt ihop.

Tiden på året när himlavalvet gick från ljus till mörker. Dag till natt. När stjärnorna lös som starkast. Hans käraste följeslagare. De tindrande stjärnorna fick evigheten att inte kännas lika ensamt. De svek honom aldrig. Varje natt övervakade de honom. Dax fann det trösterikt.

Vårfloden var stark i år tack vare den snörika vintern. Vattnets kyliga strömmar forsade över hans kropp men kylan bekom honom inte. Han var ett med vattnet. Tiden före evigheten. När han fortfarande var vanlig dödlig. En människa. På den tiden fruktade han älven med dess farliga forsar. Folk varnade om att gå för nära utan skydd mot de osynliga. Älvens härskarinna sades vara värst av alla väsen. Mordisk och hänsynslös dränkte hon varenda människa som kom i närheten av hennes hem. Under ett svagt ögonblick av Dax eländiga människoliv, glömde han bort sig och i det ögonblicket hamnade han i Maras, Forsarnas Härskarinnas klor.

Idag skrämde inte älven honom. Han kontrollerade strömmarna som flöt genom forsén. Njöt av hur de slingrade sig runt hans kropp. Maraforsens var hans hem. Som i natt och som många andra nätter satt han i forsens mitt för en stunds ro.

För det mesta höll sig människorna borta nattetid och om de mot förmodan behövde passera älven valde de oftast den trygga bron nedströms. Även om de moderna människorna sedan länge glömt de osynliga hade de stor respekt för älven.

Därav blev han förvånad när han vädrade i vinden och kände doften av en människa. En ljuvlig söt doft. Dax hörde springande steg innan han såg henne. Nedför ravinens brant flög hon fram med sin vita kjol fladdrande i vinden.

När hon stannade vid älvens kant drog Dax efter andan. Sötman av hennes doft påminde om äppelträdens snövita blommor. Flickan spanade ut över forsén. *“Vacker. Sagolikt vacker.”* Hennes blick passerade där han satt och stannade för en

sekund på honom. Dax stelnade till men hennes blick vandrade vidare. För en människas öga var han osynlig, ett väsen sedan länge bortglömd.

Flickans klargröna ögon var uppjagade. Hon andas snabbt och sneglade då och då upp för branten som om hon var jagad. Dax kunde inte höra fler steg men skogen viskade tyst och snart förstod han att flickans förföljare tappat spåret.

Med ett bestämt ansiktsuttryck över flickans ansikte såg Dax hur hon styrde mot stenbron. Håret fladdrade i vinden när hon hoppade självsäkert från sten till sten. Dax höll andan. Han ställde sig snabbt upp. *“Farligt”* viskade han för sig själv. *“Hur tänkte hon.”*

Vårfloden dolde stenbron med sitt forsande vatten vilket ledde till att den var förrädiskt hal. Ett snedsteg och hon skulle falla. Falla rakt ner i det isande vattnet. *“Det skulle vara behändigt för honom”* tänkte Dax snabbt. Att låta strömmarna rycka i fötterna för att få henne att falla. För att sedan låta den brutala vårfloden sköta resten. Hon skulle inte klara sig länge.

Mara, Forsarnas Härskarinnas krävde ett visst antal offer varje år. För att hålla henne stark och ung. Dax avskydde den här biten, att ta liv, att lura in dem i döden. Det värsta av allt, efter alla dessa år, hade han lärt sig gilla sin blodtörst. Smaken av död mot sin tunga. Som han hatade sig själv för detta.

Ett skrik ryckte upp honom ur sina tankar. En stock hade rammat flickans fötter. Hon tappade balansen och med ett plask landade hon hårt i vattnet. Forsen greppade genast hungrigt efter henne. Slet och drog. Dax dök ner och blev ett med strömmarna och följde händelseförloppet.

Han såg hur hon till en början kämpade för sitt liv. I takt med kylan som kröp genom den varma kroppen tappade hon kämparglöden. Flickan bar på en djup sorg. Under all sorg kände Dax smaken av själen. En själ som lyste starkt. Som solens strålar sträckte den sig efter Dax och värmden hans kalla inre. Hopp. Själen smakade som hopp. Hur skulle han kunna låta forsen släcka livets låga i en sådan innerlig varelse.

Strömmarna förde henne mot det mörka djupet. Håret lyste som en gyllene krans runt huvudet. Den vita kjolen smet åt runt benen. En vit korp skrek av förtvivlan. Dax tog form. Hans starka armar slöt om den frusna kroppen. Strömmarna förde dem snabbt uppåt. Smaken av själen slingrade sig över honom och den dolde något mer. Bakom solens strålar.

Hon var inte en människa. Smaken av häxa letade sig över hans tunga. Renblodig häxa och en kraftfull sådan.

De bröt ytan. Dax bar upp henne till strandkanten där han knäböjde över henne och lät sin mörka magi spira. Letade efter liv. Försiktigt strök han en hand över den fräkniga kinden. Flickan hostade upp vattnet ur lungorna och livet återvände. Dax ställde sig upp. Tacksam över att flickan överlevde vadade han ut i älven för att sedan låta sig själv bli ett med strömmarna.